

PŘEMÁHEJ ZLO DOBREM

2 Král 6,8-23

kázání ze soboty 28. 2. 2015 – br. Csaba Čák

Několikrát jsem v posledních dnech, možná týdnech, z různých stran slyšel „svět se musel již dočista zbláznit!“ Odkud se v lidech bere ta nenávisť, násilí a zloba? Lidé stále více blbnou! Těch konfliktů, nepochopení, válek, rozchodů apod. co kolem nás denně vidáme, v horším případě zažíváme.

Jen co začal tento týden, postřílel bezradný člověk nevinné obědvající hosty restaurace. Osm mrtvých zůstalo po řádění střelce. Mladík, který po oslavě svých narozenin, opilý a zfetovaný, usedl do svého BMW, nezvládne řízení a na autobusové zastávce ukončí život mladé ženy. Místo první pomoci uteče, stará se jenom o sebe, aby mu k usmrcení nepřišli ještě opilost a zdrogovanost... návrh na trest 8 let natvrdo. Radikální bojovníci samozvaného Islámského státu vraždí a ničí jako smyslů zbavení. Stále více se mluví také o rozpadlých manželstvích. Ztrátě důvěry! Po 10 či 20 letech spolužití se páry rozvádí a lidé spolu nemluví třeba i léta.

Jako křesťané, protože čteme Písma, víme o neutěšeném stavu světa. Příběhy Bible, prorocství, samotný Kristus upozorňuje své následovníky, že se svět jednou zblázní. V 1. Janově epistoře, 5. kap. čteme „svět je pod mocí zlého“ nebo, že ve světě se rozmnoží lidská zloba, nenávisť a zloba. Jako křesťané máme vysvětlení, proč to je tak, jak to je. Ale co s tím? Je třeba s tím něco dělat, nebo stačí si říct – tak to má být! Stejně to tak má být! Co naděláme?! Nic?!

Abychom si všimli, že něco není se společností a našim světem v pořádku, k tomu nemusíme zákonitě být křesťané. Vnímaví lidé kolem nás to vidí také a zcela oprávněně se ptají, co s tím?

Někteří křesťané odpoví: Tak je to v Bibli předpovězeno. Přijde doba konce. *Zlo bude sílit - šelma vystoupí - tři andělé zatroubí - bitva veliká nastane - Beránek zvítězí - nebude pláč ani nemoci - budeme proměněni.* Jistě to je odpověď správná a nepopírám obsah biblického poselství, ale „normální lidé“ tomu nerozumí! Někdo jiný řekne: „*musíš uvěřit a budeš spasen ty i celý tvůj dům.*“ Opět správná a jistě upřímná odpověď, ale zcela abstraktní a nepraktická, lidé tomu opět nerozumějí. Ti, co se nesetkali se vzkříšeným, nemají v hlavě dekodér, který jim rozšiřuje, co se jim snažíme sdělit.

Vůbec bych se nedivil, kdyby jim to znělo jako tento citát: „Vedle takto vymezeného termínu, tedy termínu specifického pro danou oblast, popř. společného s oborem sousedním (Hausenblas, 1962) neboli termínu jednooborového (Filipec, 1994) se v odborných textech objevují pojmenování jevů nadřazených řadě oborů (Hausenblas, 1962) neboli termíny víceoborové a nadoborové (Filipec, 1994), u nichž se objevuje úplná nebo dílčí polysémie v rámci jednotlivých oborů, a slova slabě terminologizovaná (Hausenblas, 1962) neboli poloterminy (Poštolková, Roudný, Tejnor, 1983) či jedno- i víceoborové pojmenovací jednotky terminologizované, které stojí na pomezí terminologie a běžné slovní zásoby...“

Jak to lidem kolem nás říct, že v Bibli je odvěká moudrost a život? Jak jim to sdělit takovým způsobem, abychom byli alespoň trochu srozumitelní? Nemyslím si, že Bible má odpověď na všechny otázky, to je nesmysl. Však dva verše z ep. Jakuba 1, 19-20 nabízí stručnou a hlubokou moudrost a také velice praktickou radu, jak napomoci mezilidskému porozumění, abychom se vzájemně nepovraždili, ale zkusili k sobě vzájemně nacházet cestu:

verš 19.: *“Pamatujte si, moji milovaní bratři: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu; Bud’te ochotní a připravení k naslouchání.”* To není rada pouze pro církev! Každý, kdo nechce skončit ve sporu, v hádce, ve válce - ať je pomalý k hněvu, ale rychlý k naslouchání! Jistě, my se s „lidmi světa“ moc nepřeme. Zato v prostředí vlastní církve, nebo mezi-církevním si to často nedarujeme. To lítají třísky a někdy teče i krev.

Trpělivě si naslouchat uvnitř církve a snažit se porozumět pohledu toho druhého se musíme učit i ve vlastních řadách, rodinách.

Možná bychom měli jít příkladem v naslouchání a snaze vzájemně si porozumět. Ukazovat tak sobě navzájem, našim generacím uvnitř CASD, ale i lidem mimo naše společenství, že jde v první řadě o člověka.

Když se snažíme misijně působit, evangelizovat - rada ap. Jakuba platí i pro tuto oblast křesťanské činnosti. Nejdříve zkusme trpělivě naslouchat i těm, kteří víru a křesťanství odmítají. Snažit se porozumět jejich postojům a životnímu náhledu. Ne k nim přiskočit s typickou „adventistickou arogancí“ typu: hele já ti to tu na místě vysvětlím - já mám pravdu - já mám sobotu - já znám výklad Daniele a Zjevení - zapomeň na ezoterické nesmysly a hezky poslouchej. My děláme ve sboru misijní přednášky již 40 let. Stále stejné a stejným způsobem již snad po sto - osmdesáté. Přítomná pravda se jmenují a říkám ti, stále fungují a dávají smysl. Jen vy tomu nechcete a nechcete rozumět.

Jistě také je třeba vydávat svědectví, ale není u toho potřeba pospíchat s mluvením. Prof. Heller říká „ je třeba objevit pokoru a trpělivost jako důležité misijní nástroje a neukvapovat se v ničem, co páchne touhou po sebepotvrzení.“

Odbočil jsem, vracím se k dnešnímu textu z ep. podle Jakuba:

Proč to všechno? Na to odpovídá druhá část textu:

verš 20: *„vždyť lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíš.”* Jinými slovy, tady na zemi se lidským hněvem nedá prosadit nic, co by se právem mohlo nazvat „Boží spravedlnost.“ Kolik lidí si myslí, že hněvem a odplatou spravedlnost prosadí. Když se pohlavek odplatí pohlavkem, nadávka nadávkou, křivda se pomstí i s úroky...

Hospodin v Dt 32,35 říká: *“Má je pomsta i odplata...”*

Apoštol Pavel to rozvádí a my v ep. Řím 12,19 – 21 čteme:

“Nechtějte sami odplácet, milovaní, ale nechte místo pro Boží soud, neboť je psáno: „Mně patří pomsta, já odplátím, praví Pán. Ale také: „Jestliže má tvůj nepřítel hlad, nasyť ho, a má-li žízeň, dej mu pít; tím ho zahanbíš a přivedeš k lítosti. Nedej se přemoci zlem, ale přemáhej zlo dobrem.”

Jako křesťané se snažíme být zdrženliví. Násilí využíváme jen sporadicky. Vztahy mezi útočníkem a obráncem násilí nikdy nenapraví a to je potřeba mít neustále na paměti.

No, ale jak tedy na konflikty? Jak přistupovat k lidem způsobem, který je přijatelný pro všechny... Pro věřící i „neznabohy“? To jsme slyšeli v úvodním čtení dnešního kázání. Aramejci znovu a znovu útočí na Izrael. Když se Izraeli s pomocí Boží povede zajmout Aramejce, zeptá se izraelský král Eliši: „Můj otče, mám je dát pobít?“ Řekl mu: „Nepobíjej. Což jsi je zajal svým mečem a lukem, abys je pobil? Předlož jim chléb a vodu, ať jedí a pijí. Pak ať jdou ke svému pánu.“ Připravil jim tedy velkou hostinu. Když se najedli a napili, propustil je a oni odešli ke svému pánu. A aramejské hordy už nikdy nevpadly do izraelské země. Poslední verš je v příběhu nejdůležitější.

Dalším takovým příkladem je plavba vězněného Pavla do Říma. Skutky 27, 6-26

Nejnázornějším příkladem nám byl samotný Ježíš Kristus. Když ho peskovali, neodplácel stejným způsobem. Když trpěl, neoplácel utrpení, ale volal k Otci, odpusť jim, nevědí co činí. Kristus trpěl za mnohé a zanechal nám tak příklad.

Je třeba bránit i pozemskou spravedlnost. Ne v hněvu, v klidu s jasnou hlavou. Zkoušejme to Kristovou cestou. Cestou odpouštějící a láskyplnou, která svým přístupem podlamuje nohy hněvu, závisti, zlobě.

Jistě, že to sami neumíme. Naštěstí máme vzor v Kristu a také Jeho pomoc. Dodnes v nás působí za pomoci svého Ducha a proměňuje nás k láskyplné službě. Buďme těmi, kdo budou bořit hradby, překonávat překážky a rozdíly, osvobozujeme provinilé, přemáhejme zlo dobrem, vezmeme mu tak vítr z plachet.

Amen